

[Preben Møller Hansen]

For vort vedkommende vil vi uafsladelig forfægte, at vi som selvstændig nation har meget større muligheder for at udvikle os i tiden fremover, og derfor må vi vende os mod de direktivforslag, der kommer fra EF. Vi vil ikke acceptere nogen af de direktivforslag, idet de medvirker til at fratage os som folk og nation vores egen bestemmelsesret. Og det vil vi altså ikke deltage i.

Og det er selvfølgelig kedeligt for SF, at vi gør noget sådant, for så kan de ikke mere spille rollen som første violin, som de har gjort gennem årene.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Jeg er da helt tilfreds med at få mulighed for at sige noget om SF's EF-politik. Jeg vil sige til både hr. Preben Møller Hansen og hr. Glistrup, at det er jo en underlig alliance, som siger: Det her kan vi ikke gøre noget ved, det skal vi bare finde os i, eller det skal vi bare stemme imod.

Det, vi skal – og derfor har vi de her førstebehandlinger, inden forhandlingerne går i gang – er, at vi skal finde ud af, på hvilken måde vi har tænkt os at blande os i debatten. Hvilke interesser vil vi varetage? Lønmodtagernes interesser og danske interesser. Og det er jo det indlæg, som jeg har fremlagt her i dag.

Jeg synes, det er deprimerende her i salen at konstatere, at de politikere, som hr. Preben Møller Hansen og hr. Glistrup kom tættest på, jo nok var de borgerlige partiers ordførere, ikke ministeren, men de borgerlige partiers ordførere, som mente, at det her kom jo nu, og så var der ikke noget at gøre ved det. Det er noget af det værste, der er sket i EF-debatten, at man bare siger: Det er der ikke noget at gøre ved, det skal vi bare sige ja til. Eller også: Det skal vi bare gå ud og demonstrere imod.

Når vi har fået de her førstebehandlinger, som vi alle sammen syntes var en god idé, er det netop, fordi vi faktisk ønsker, at det danske Folketing, den danske befolkning, skal inddrages og give sin mening til kende og presse det, som Danmark kan presse.

(Kort bemærkning).

Preben Møller Hansen (FK):

Det er højst tænkeligt, at det er i god tro, det bliver sagt, at Danmark har mulighed for at få

ændret tingene. Vi traf f. eks. den beslutning, at vi her i landet ville have de amerikanske normer i spørgsmålet om biludstødning. Men vi blev underkendt i EF og blev dikteret noget andet. De har magten, og de bruger selvfølgelig magten, hvad hr. Gade også selv gav udtryk for i sit første oplæg. Han sagde netop, at de store fabrikker, der fremstiller maskiner, vil have en afgørende indflydelse på udformningen, og sådan vil det selvfølgelig også blive.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Alle ni partier herinde er nok enige med hr. Gade i, at det, vi skal gøre, er at bruge vore kræfter på at slås for, at resultatet bliver bedst muligt overensstemmende med danske interesser. Men derfor ærgrede det mig at høre, at hr. Gade ville bruge sine kræfter på noget så ligegyldigt og underordnet som at slås for, om artikel 7, stk. 2's kompetencefordeling skulle være den ene eller den anden.

Vi må gøre os klart, at i dette samspil mellem de 320 millioner mennesker, som for de flestes vedkommende står i en væsentlig bedre position, end vi gør – de er dygtigere, de har mere orden i deres økonomi osv. – er det meget begrænset, hvad Danmark kan få af indflydelse. Derfor er det meget, meget vigtigt, at vi prioriterer, hvor vi sætter vore kræfter ind. Og det, som mit indlæg gik ud på, var lige det stik modsatte af det, hr. Gade fik ud af det, nemlig at det var apati og opgiveness over for det. Det var tværtimod et forsøg på at sige: For at vi skal handle effektivt, så skal vi lade være med at lade os snare ind i nogle juridiske kompetencefordelinger og sidde og filigrante på det på den ene og på den anden måde. Vi skal virkelig ind dér, hvor vi kan gøre noget effektivt, og det hedder ikke artikel 7, stk. 2, det hedder andre ting.

Så i substansen er vi enige, og jeg er ked af, at hr. Gade gav sig til at grave grøfter, hvor ingen grøfter er. Der er såmænd grøfter nok i denne verden, og vi behøver ikke lave flere.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Til hr. Gade vil jeg godt gentage, at regeringen ikke er i tvivl om, at den ny metode ikke på nogen måde sætter artikel 100 A, stk. 4, ud af kraft. Vi er ikke i tvivl om, at vi kan indføre strengere nationale krav med øjeblikkelig virkning, når vi mener, det er hensigtsmæssigt.